

Τίτλος Εργασίας

Η παγκοσμιότητα της ομοφυλοφιλικής φάσης στην γυναικεία σεξουαλικότητα και η οιδιποδειακή της εξέλιξη

Περίληψη της Ξανθής Σταυριανού-Χαλίδας

Οι άξονες πάνω στους οποίους βασίζεται η γυναικεία σεξουαλικότητα, αφορούν, αφ' ενός μεν στην ευνουχιστική της θέση, αφ' ετέρου δε στην πιθανότητα αλλαγής πρωταρχικού αντικειμένου. Η κατάσταση του ευνουχισμού για το κορίτσι είναι δεδομένη αυτή η απόλυτη θέση, σε μία πρώτη φάση, καθίσταται αντικείμενο άρνησης. Αν αυτό παραταθεί επί μακρόν, καταλήγει σε μία κατάσταση απόλυτης αίσθησης απώλειας. Ένα τέτοιο φαντασιωσικό τραύμα, συνοδεύεται όχι μόνον, από ιδιομορφίες σε υπερ-εγωτικό επίπεδο της γυναικείας ψυχολογίας, αλλά και μια αίσθηση κυνισμού και αδιαφορίας για τα πολιτισμικά και κοινωνικά τεκταινόμενα, και αυτή φαίνεται να μπορεί να μετριασθεί μόνον επί τη βάσει μιας φαντασιωσικής φαλλικής κατάκτησης. Το γεγονός ότι το πέος, αποκτά μερικές φορές μαγικές ιδιότητες στην γυναικεία ψυχολογία, μας δίνει ένα μέτρο του όρου `φθόνος του πέους` ο οποίος τόσο πολύ έχει επικριθεί. Το γεγονός δε, ότι, η τεκνοποίηση συνιστά όχι μόνον μια φυσιολογική ανάγκη για την γυναίκα, αλλά συγχρόνως μία ψυχολογική ανακούφιση από τον `φθόνο του πέους`, καθίσταται απόλυτα κατανοητό. Η δεύτερη συνιστώσα, αφορά την αλλαγή αντικειμένου, ως φυσιολογική ανθρώπινη κατάσταση. Εξ αυτού και μόνο του λόγου, θα πρέπει να διαλογισθούμε, ότι η διαστροφικότητα στην γυναίκα, ουδεμία σχέση θα μπορούσε να έχει μ' αυτήν του ανδρός. Κατά βάση, η γυναικεία ομοφυλοφιλία, δεν είναι τίποτα περισσότερο, από την συνέχιση μιας πρωταρχικής σχέσης (μητέρα) όπως αυτή εκδηλώνεται με όρους φυσιολογικότητας στον άνδρα, αν και στην περίπτωση της οφείλει ν' αλλάξει. Με άλλα λόγια, η γυναικεία ετερόφυλη σχέση δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι τόσο φυσιολογική, όσο η αντίστοιχή της, στον αρσενικό πληθυσμό. Προκειμένου να αναπτυχθεί φυσιολογικότητα στη γυναίκα και να επιλυθεί αυτή η σχεδόν αινιγματική κατάσταση, που τόσο πολύ απασχόλησε τον Freud μεταξύ τόσων άλλων ψυχαναλυτών, θεωρώ ότι επιβάλλεται να μελετηθεί, σε συνάρτηση με το σύνδρομο του ευνουχισμού, όπως αυτό προαναφέρθηκε. Με άλλα λόγια, η γυναίκα προκειμένου να αποκτήσει φυσιολογική ετερόφυλη ζωή, θα πρέπει πρωτίστως, αφ' ενός μεν να αναγνωρίσει τον ψυχικό πόνο του ευνουχισμού, αφ' ετέρου, να αποποιηθεί τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό, της φυσιολογικής ομορφιάς της πρωτογενούς σχέσης με το αντικείμενο με το οποίο έχει δεθεί τόσο στενά, δηλαδή τη μητέρα, ώστε να μπορέσει να μετριάσει τον πόνο της μακριά απ' αυτήν. Είναι γεγονός, ότι ο Freud, αναλύοντας τους δύο ανωτέρω παράγοντες και την διαπλοκή τους, κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι η γυναικεία σεξουαλικότητα, δεν είναι απλώς διαφορετική από την ανδρική αλλά τόσο δύσκολη, έως ακατανόητη. Μελετώντας κλινικές περιπτώσεις ασθενών, όπως αυτή που θα αναφερθώ στην παρούσα εργασία μου, παρατηρούμε, ότι το ομοφυλοφιλικό στοιχείο διαπλέκεται αδιάρρηκτα με το ετεροφυλικό, όπως διαπλέκεται, η ενεργητικότητα με την παθητικότητα, ως απ' ευθείας αποτέλεσμα του ευνουχιστικού συνδρόμου και της άκρως αμφιθυμικής επιθυμίας για αλλαγή αντικειμένου. Η εν λόγω διαπλοκή, αν και καταλήγει σ' ένα ασθενέστερο υπερεγώ στη γυναίκα απ' ότι στον άντρα, εν τέλει, δημιουργεί τις προϋποθέσεις, για αισθητά μεγαλύτερες εγωτικές διεργασίες.